

РЕШЕНИЕ

№ 128

гр. София, 28.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД - СОФИЯ, 13-ТИ ТЪРГОВСКИ, в публично заседание на шести февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Христо Лазаров

Членове: Женя Димитрова
Жана Ив. Маркова

при участието на секретаря Д. Ик. Давидова
като разгледа докладваното от Христо Лазаров Въззивно търговско дело № 20231001000821 по описа за 2023 година

Производството е по реда на глава двадесета от ГПК – Въззивно обжалване.

Образувано е по въззивна жалба от ищеца – „Даесеф“ АД чрез адв. Х. срещу решение № 260159 от 12.04.2023г., по т.д. № 418/2020г., по описа на СГС, с което е отхвърлен главния иск срещу „Обединена млечна компания“ АД, за сумата от 30 000 лв. – част от пълния претендиран размер от 190 400 лв., представляваща обезщетение в размер на пропуснатите ползи от непоръчани в пакет кофички за кисело мляко и алуминиеви капачки за периода от 01.03.2017г. до 10.02.2018г., изразяващи се в разликата между покупната и продажната стойност на нереализираните количества продукти от 3 500 000 броя месечно по цени съгласно договор № ДС-03/10.02.2015г. и предоговорени с търговско предложение от 20.09.2016г., както и евентуалния иск за сумата от 30 000 лв. – част от пълния претендиран размер от 190 400 лв., представляваща обезщетение за причинени имуществени вреди в резултат на недобросъвестното поведение на ответника при въвеждане на ищеца в заблуждение при преговорите между страните за продължаване на договорното им правоотношение в периода 2017/2018 г. и е осъден да заплати на ответника съдебни разноски в размер на 11 974,64 лева.

Въззивникът/ищецът – Даесеф“ АД счита, че първоинстанционното решение е неправилно и необосновано. На първо място твърди, че СГС непълно и невярно е установил част от фактическата обстановка по спора, игнорирал и не е обсъдил събрани по делото доказателства и е изградил вътрешното си убеждение въз основа на избирателен анализ на

отделни доказателства. Това довело до неправилно прилагане на разпоредбите на материалния закон към установени по делото факти. От правна страна счита за неправилен извода на съда, че търговските отношения между страните по делото били регулирани от последния подписан договор – ДС 03/10.02.2015г., а не от процесното търговско предложение от 20.09.2016г., по отношение на което ответното дружество не се било противопоставило веднага, с оглед изискванията на чл. 292, ал. 1 ТЗ. На следващо място твърди, че процесното търговско предложение било прието чрез приемане на доставките и осчетоводяване на издадените за тях фактури от ответника за периода 01.12.2016г. – 10.02.2017г., както и тяхното заплащане. Твърди, че търговското предложение на ищеца от 20.09.2016г. е прието от ответника на 26.09.2016г., който се противопоставил едва месец след приемането на процесните опаковки и при условията на новото търговско предложение. Твърди, че всички фактури за доставените стоки били подписани от представител на ответника и са осчетоводени, който не се противопоставил веднага и приложение следвало да намери разпоредбата на чл. 301 ТЗ. Цитира практика на ВКС – решение № 523/20.10.2008г. по т.д. 274/2008г. на ВКС, I т.о. и решение № 103/11.07.2014г. по т.д. 2334/2013г. на ВКС, II т.о. Според въззивника, отхвърлянето на търговското предложение от ответника с писмо изх. № 442/22.12.2016г. е станало след неговото приемане с конклюдентни действия, описани по-горе. Счита, че неправилно е отхвърлена и претенцията по евентуалния иск с правно основание чл. 12 ЗЗД. СГС неправилно приел, че нямало налице недобросъвестно поведение от страна на ответника при воденето на преговори за сезон 2017/2018г. Подробни съображения излага в представената в открито съдебно заседание писмена защита. Моли въззивния съд да отмени обжалваното решение и да постанови ново, с което да уважи изцяло предявения главен иск, при условия на евентуалност иска за обезщетение по чл. 12 ЗЗД. Претендира разноски за двете инстанции. В условията на евентуалност прави възражение за прекомерност на заплатеното от ответника адв. възнаграждение за въззивното производство.

Въззиваемият/ответникът - „Обединена млечна компания“ АД е подал в срок отговор на въззивната жалба, чрез адв Г.. Счита, че обжалваното решение е правилно, обосновано и законосъобразно. Представя писмена защита в указания от съда срок. Излага подробни съображения по всяко едно от твърденията във въззивната жалба, които ще бъдат разгледани при обсъждане доводите на въззивника. Моли въззивният съд да остави жалбата без уважение и да потвърди обжалваното решение. Претендира разноски за въззивното производство.

Въззивната жалба е подадена от легитимирано лице, срещу подлежащо на възивно обжалване решение на градския съд и в законоустановения срок, поради което е процесуално допустима и подлежи на разглеждане по същество.

При служебно извършената от въззивния съд проверка, на основание чл. 269 ГПК, се установява, че обжалваното решение е валидно, но частично недопустимо.

Първоинстанционният съд правилно е установил фактическата обстановка по делото и

страните не спорят, че между тях е възникнало валидно правоотношение по договори за покупко-продажба на PS кофички с вместимост: 500 мл; 400 мл; 300 мл; 250 мл; 200 мл и алуминиеви капачки при договорено месечно количество не по-малко от 2 500 000 броя поотделно от кофичките и от капачките, които договори са сключени, съответно на 05.06.2008г., на 06.01.2010г., на 10.02.2011г., на 10.02.2012г., на 08.02.2013г., както и договори, сключени между страни с предвидено в тях увеличение на количеството кофички и капачки – на не по-малко от по 3 500 000 бр. на месец, сключени съответно на 08.02.2014г. и на 10.02.2015г. Във всеки от договорите /с изключение на първия от тях/ е предвиден срокът му на действие от една година, считано от датата на подписването му, с възможност за удължаването му за още една година, в случай, че не бъде прекратен писмено. В Приложение № 1 към всеки от договорите са уговорени цената за отделния вид произведена стока, транспортните разходи и начина на плащане. Цената по последно сключения договор от 2015 г. е променена по допълнително договаряне между страните с анекс № 1 от 30.06.2015г. и анекс № 2 от 01.09.2015г. С писмо изх. № 356/17.08.2016г., ответникът е уведомил ищеца, че ще поръчва минимално количество продукти съобразно договора до изтичане срока му действие – 10.02.2017г. В писмото се сочи, че съгласно вътрешните правила и процедури на „Обединена млечна компания“ АД, в началото на м. 11.2016г. стартира процедура по избор на доставчици на опаковъчни и други материали за следващия бюджетен период, като в тази връзка ще бъдат разгледани всички оферти на кандидатите, включително и на „Даесеф“ АД, в случай, че бъде подадена такава с нови параметри и условия. Ищецът е отговорил с писмо изх. № ДС-32-1/25.08.2016г., че има намерение за предоговаряне при отправена актуална оферта от страна на „Обединена млечна компания“ АД, свързана с подобряване на съществуващите до момента договорни условия. С писмо изх. № ДС-37/20.09.2016г., ищецът е отправил до ответника предложение за сключването на договор в сила от 01.01.2017г. и за сезон 2017г. при нова по-ниска цена, с оглед въвеждане на иновативна технология в производството на продуктите – предмет на продажбата. С покана изх. № 407/24.11.2016 г. от „Обединена млечна компания“ АД до „Даесеф“ АД, получена по електронен път, ответникът бил поканен да участва в кампания за сключването на договори за доставка на кофички за кисело мляко, като в тази връзка на дружеството е указано да посети офиса на посочен адрес за получаване на изходна информация и допълнителни разяснения за съдържанието на офертата и сроковете за представянето ѝ, като е посочена и необходимостта от представяне на надлежно подписана декларация за конфиденциалност в оригинал, не по-късно от 02.12.2016г. С писмо изх. № 439/16.12.2016 г. от „Обединена млечна компания“ АД до „Даесеф“ АД, се поддържа изразеното вече становище за прекратяване на договора от 2015г. на 10.02.2017 г., както и че отправената покана за представяне на оферта за новия бюджетен период не следва да се тълкува като желание за продължаване действието на договора. За удостоверяване получаването на писмото е представена товарителница за експресни куриерски услуги № 8400268, с подпис на получателя и вписана дата на полагането му – 19.12.2016 г.

По делото са приети фактури, приемо-предавателни протоколи и експедиционни бележки за

доставена продукцията от ищеца на ответника за периода месец декември 2016г. до месец януари 2017г., в които са описани вида, количеството и единичната стойност на стоките. В писмо с изх. № 442/22.12.2016 г., адресирано от „Обединена млечна компания“ АД до „Даесеф“ АД се сочи за получавани от началото на м. 12.2016г. фактури с начислена допълнителна отстъпка, която не е предвидена в договора от 2015г., като са посочени конкретно фактурите, които не отговарят на ценовите условия /издадени на 01; 06; 08; 13.12.2016 г./. Заявено е изричното противопоставяне на „Обединена млечна компания“ АД на начисляването на допълнителна отстъпка, както и прекратяване действието на договора след 10.02.2017г. Заявено е искане за издаване на коригиращ счетоводен документ за пълния размер на дължимите суми по посочените фактури.

По делото е представена нотариална покана от ответника, с която се е противопоставил на твърденията на ищеца, че между тях е налице действащ договор за 2017/2018г. Посочено е, че причината за връщането на фактурите от 20.12.2016г., 27.12.2016г. и 29.12.2016 г. е, че не са приети от „Обединена млечна компания“ АД, доколкото не отговарят на изискванията на закона и договора, като връщат и останалите издадени такива през м. 12.2016г. и м. 01.2017г., и заявява искане за коригирането им чрез издаване на кредитно известие за това. С писмо изх. № 15/09.01.2017г. от ответника до ищеца, отново е заявено противопоставянето на продължаване на договора между страните за периода 2017/2018г., както и за предоговаряне на условията по същия. Излага категорично отказ за приемане предложението на ищеца от 20.09.2016г., включително и предлаганите търговски отстъпки от договореното към момента. Заявено е изричното противопоставяне на опитите за принуждаване на „Обединена млечна компания“, да продължи да поръчва цялото си нужно количество кофички и капачки само от „Даесеф“ АД, което счита за демонстрирано от негова страна неправомерно поведение. Посочено е повторно уточнение на срока за подаване на офертите, който се отнася за всички доставчици в процедурата по избор на такъв. Посочено е, че още през лятото на 2016г. „Обединена млечна компания“ е уведомило „Даесеф“ АД, че ще изпълнява договора до изтичане на срока му на действие на 10.02.2017г. Отправена е покана за издаване на кредитно известие за уреждане на финансовите им отношения в периода на действие на договора, като за плащане на сумата по него „Обединена млечна компания“ АД е изразило готовност.

От показанията на свидетелката Ц. В. се установява, че работи от 2015г. в „Даесеф“ АД като търговски мениджър и поддържала търговски отношения с „Обединена млечна компания“ АД. Сочи, че през м. 01.2017г. било заявено 1/3 от минималното количество по ежемесечните поръчки, като за всеки следващ месец поръчката била заявявана около 25-то число на предходния, като на 25.01.2017г. разбрала, че ответникът прекратявал отношенията си с ищеца.

От показанията на св. Р. се установява, че работи от 2011г. в „Обединена млечна компания“ АД на длъжност „Мениджър доставки“ и водела разговорите между ответника и ищеца, по отношение на организацията за доставка на кофички и капачки, като комуникацията в тази връзка била осъществявана с В.. Сочи, че имала спомен за проведен разговор с В. на

01.12.2016 г., която отказала да присъства на организирана среща за предварителни разговори и първоначална информация относно изискванията за предлагане на търга, като заявила, че не е упълномощена за това.

От показанията на свидетелката Д. В. се установява, че е член на Надзорния съвет на „Даесеф“ АД и лично е преговаряла с г-н В. от „Обединена млечна компания“ АД. Според свидетелката, през м. 11.2016г. била проведена среща, на която било заявено от ответника, че ще си изпълняват задълженията стриктно и занапред, включително и за следващия сезон, като същевременно ищецът направили реверанс с предлагане на по-ниска цена, в сила още от 01.12.2016г. На срещата били приети новите цени и материала за кофичките, като договорът от 2016г. останал неподписан, но потвърден.

По делото са приети първоначално и допълнително заключение на вещото лице П., изготвило съдебно-счетоводна експертиза. Според вещото лице, след 01.12.2016г. ищецът е фактурирал процесните капачки по цени от търговското си предложение от 20.09.2016г. Ответникът е заплатил стойността на получените стоки съобразно първоначално договореното, но ищецът е върнал заплатените в повече суми като неоснователно върнати. Вещото лице е изчислило, че сумата от 151 527 лева е минималният размер на пропуснатите ползи за периода от 01.03.2017г. до 10.02.2018г. Предоставеният стоков кредит е възстановен от ответника на ищеца през месец февруари 2017г.

За да отхвърли предявения главен иск като неоснователен, първоинстанционният съд е изложил решаващи мотиви, че отправената оферта от ищеца до ответника от 20.09.2016г. не съдържа цената на договора, както и е налице изрично противопоставяне от страна на ответника за неговото приемане в разменената кореспонденция, поради което разпоредбата на чл. 292 ТЗ не можела да намери приложение. В подкрепа на този извод било и обстоятелствата, че ответникът е върнал на ищеца предоставения стоков кредит от 380 000 лева, както и му е върнал сумите по намалените нови цени в общ размер на 10 692,94 лева. Приел, че ответникът ясно е оповестил намерението си да проведе търг за доставка на необходимите му капачки, за което изрично е уведомил и ищецът. Предвид гореизложеното, е обосновал извод, че страните не са били обвързани от договорно правоотношение за процесния период от 01.03.2017г. до 10.02.2018г., поради което липсвало основание за ангажиране отговорността на ответника и претенцията за компенсаторно обезщетение е неоснователна.

При така установената фактическа обстановка, въззивният съд прави следните правни изводи:

По главния частичен иск за сумата 30 000 лева от 190 400 лева, представляваща обезщетение в размер на пропуснатите ползи от непоръчани в пакет кофички за кисело мляко и алуминиеви капачки за периода от 01.03.2017г. до 10.02.2018г., изразяващи се в разликата между покупната и продажната стойност на нереализираните количества продукти от 3 500 000 броя месечно по цени съгласно Договор № ДС-03/10.02.2015г. и предоговорени с търговско предложение от 20.09.2016г.

Първоинстанционният съд правилно е определил правната квалификация на правата на ищеца по главния иск за компенсаторно обезщетение представляващи пропуснати ползи по чл. 79, ал. 1, пр. последно вр. с чл. 82, ал. 1, пр. второ ЗЗД.

Неоснователно е твърдението на въззиваемия/ответника, че липсата на договорно правоотношение между страните по делото е установена с влязло в сила решение и има сила на пресъдено нещо.

С влязло в сила решение № 369 от 21.02.2020г., по т.д. № 656/2017г. на СГС, е отхвърлен като неоснователен искът на „Даесеф“ АД срещу „Обединена млечна компания“ АД за заплащане на сумата от 25 100 лева, представляваща обезщетение за претърпяна вреда под формата на пропуснати ползи от неизпълнение на задължение за м. 02.2017г. за поръчка на стоки по договор за 2017/2018г. Силата на пресъдено нещо се формира само върху предмета на спора, че ответникът няма задължение към ищеца по договор за 2017/2018г. и затова не му дължи обезщетение за вреди под формата на пропуснати ползи за месец февруари 2017г.

Съгласно задължителното за съдилищата разрешение, дадено в мотивите на т. 18 от Тълкувателно решение № 1 от 04.01.2001г. по тълкувателно дело № 1/2000г. на ОСГК на ВКС „Със сила на пресъдено нещо се ползва само решението по отношение на спорното материално право, въведено с основаниято и петитума на иска като предмет на делото.“ В процесния случай основаниято на иска е твърдяно неизпълнение на задължение по договор от ответника и правото на компенсаторно обезщетение на кредитора, за посочения период и конкретен частичен размер. Съществуването или несъществуването на договор, представлява правен спор за наличието или липсата на валидно правоотношение между страните по делото, който е преюдициален по отношение предмета на делото – неизпълнение на задължение по договор за търговска продажба, което обуславя правото за обезщетение. За да се формира сила на пресъдено нещо по това преюдициално правоотношение е необходимо да се предяви инцидентен установителен иск по чл. 212 ГПК/т. 18 от мотивите на цитираното ТР/. Допълнителен аргумент в подкрепа на горния извод е, че със сила на пресъдено нещо се ползват само влязло в сила решения по частичен иск или по обуславящ правен спор, каквито в случая няма.

Неоснователно е твърдението на въззивника/ищеца, че първоинстанционният съд непълно и невярно е установил фактическата обстановка по спора, игнорирал и не е обсъдил събрани по делото доказателства и е изградил вътрешното си убеждение въз основа на избирателен анализ на отделни доказателствени средства.

Както правилно е установил от доказателствата по делото първоинстанционният съд, страните не спорят, че са в трайни търговски отношения и всяка година са подписвали нов договор за покупко-продажба на процесната стока. С последният подписан от страните договор от 10.02.2015г., са били в търговските отношения до 10.02.2017г. Не се твърди по делото, че след тази дата този договор е продължен. Страните не спорят, че „Обединена млечна компания“ АД на 17.08.2016 г. е изпратил писмо до ищеца, с което изрично го уведомил, че ще изпълнява договорните си задължения до изтичане срока на договора - 10.02.2017г. Също така е информирал ищцовото дружество, че през м. ноември 2016 г.

стартира кампания за избор на доставчици за новия договорен период - 2017-2018 г. и „ДАЕСЕФ“ АД може да подаде оферта за участие в кампанията. Невярно е твърдението на ищеца, че това писмо било искане за продължаване на договорни отношения или за актуализиране на търговското предложение на ищеца. Изцяло недоказани са твърденията на въззивника, че това писмо било покана да се подаде оферта за новия договорен период. В подкрепа на този извод е отговора на ищеца до ответника от 25.08.2016г./ том 1, л. 227/, че благодари за възможността да представи нова оферта, но за това е необходимо задание от „Обединена млечна компания“ АД, след което договорът може да бъде предоговорен.

Законосъобразни и правилни са изводите на първоинстанционния съд, че от съдържанието на писмо от 20.09.2016г. не се установяват никакви основни елементи от договора за търговска продажба, тъй като няма конкретно количество продукция, цена, срок за доставка и плащане и др. Предвид липсата на конкретизация за основните елементи на договора за търговска-продажба, това писмо не представлява „предложение до търговец“, тъй като не отговаря на изискванията на чл. 292, ал.1 от ТЗ вр. с чл. 183 ЗЗД. Освен това, трайните търговски отношения между страните винаги са били уговорени и оформени в писмена форма – всеки един договор, приложение и анекси, съдържат изрична конкретизация на количества, разходи за транспорт и условия на доставките. От всички събрани, приети и обсъдени доказателствени средства(писмена кореспонденция, нотариални покани, издадени и осчетоводени фактури, заключения на съдебно-счетоводна експертиза, отказ да участва в преговори за нови цени и условия на доставка на процесните стоки и разпити на свидетели), по несъмнен начин се установява, че ответното дружество нито писмено, нито устно, нито чрез конклюдентни действия е одобрявало нареченото едностранно от ищеца „търговско предложение“. Нещо повече, ответникът е доказал, че ясно и недвусмислено се противопоставял на всички опити на ищеца да го принуди да сключи договор и за следващия период. Изключено е при категорично писмено изявление на купувача, че няма да продължи действието на договорените трайни търговски отношения, поради необходимостта от нови преговори, продавача едностранно да може да сключи нов рамков договор по реда на чл. 292, ал. 1 ТЗ, посредством предложение за евентуално бъдещо намаление на цената при сключване на нов договор. Липсата на надлежно конкретно предложение от ищеца до търговеца, изключва приложимостта на горесцитираната правна норма и означава, че между страните няма сключен договор за периода след 10.02.2017г. Ищецът не е доказал наличието на договор между страните, поради което няма как да има неизпълнено задължение на ответника, което обуславя неоснователността на исковата претенция по иска за компенсаторно обезщетение и само на това основание следва да бъде отхвърлен като неоснователен.

При липсата на отправено търговско предложение по чл. 292, ал. 1 ТЗ е ирелевантно издаването на фактури с нова цена, тъй като те не могат да обосноват извод за сключването на нов рамков договор при липса на количества, цени и условия за доставка.

По същите съображения е неоснователно и твърдението на въззивника, че поради приемането на стоките по тези фактури, приложение следвало да намери презумпцията на

чл. 301 ТЗ. Още повече, че ответникът е приел стоки по действащия договор, веднага е оспорил начислената отстъпка и е върнал на ищеца разликата в цената.

Допълнителен аргумент в подкрепа на неоснователността на главния иск е и цялото поведение на ищеца, изразяващо се в издаване на фактури по едностранно намалени цени, което представлява опит за едностранно изменение на условия по вече сключен писмен договор, което може да бъде изменен само с анекс, а не по реда на чл. 292, ал. 1 ТЗ.

По евентуалния частичен иск за сумата 30 000 лева от 190 400 лева, представляваща обезщетение за причинени имуществени вреди в резултат на недобросъвестно поведение на ответника при въвеждане на ищеца в заблуждение при преговорите между страните за продължаване на договореното им правоотношение в периода 2017/2018г.

Видно от последен абзац от допълнение на искова молба от 09.07.2020г./т. 1, л. 157/, се установява, че ищецът не е предявявал и първоинстанционният съд не е бил сезиран с евентуален иск по чл. 12 ЗЗД. Използваните твърдения за добросъвестност при водене за преговори са във връзка с твърденията в исковата молба, че договорните отношения били подновени/продължени с приемане на офертата за следващия договорен период.

Неправилно първоинстанционният съд е предоставил възможност за уточнение на евентуална искова претенция(т. 2, л. 666). Ето защо, евентуалната искова претенция е предявена едва с молба от 01.11.2021г., което е след преклузивния срок по чл. 372, ал. 2 ГПК(изтекъл на 13.10.2020г.), поради което е недопустим. Съгласно разпоредбата на чл. 270, ал. 3, пр. първо ГПК, когато първоинстанционният съд е постановил недопустимо решение, въззивният съд го обезсилва и прекратява производството по делото в обжалваната част.

Предвид изхода на правния спор, основателно е искането на въззиваемия за присъждане на разноски за въззивното производство. Ответникът претендира адв. възнаграждение в размер на 6 854,40 лева с включен ДДС, които са договорени, реално заплатени по банков път и своевременно поискани.

Неоснователно е възражението на въззивника по чл. 78, ал. 5 от ГПК.

Ответникът има право на разноски, както за неоснователната така и за недопустимата искова претенция, на основание чл. 78, ал. 3 и ал. 4 ГПК.

Делото е повече от 1 300 страници, с въззивната жалба са наведени множество фактически и правни твърдения, както и множество доказателствени искания. Представен е писмен отговор и писмена защита от ответника в значителен обем, които съответстват по обем и съдържание на представените от въззивника. Ето защо, делото е с фактическа и правна сложност.

Предмет на делото във въззивното производство са два иска от по 30 000 лева частично от 190 400 лева. Договорено е възнаграждение в размер на 2 856 лева без ДДС за всяка една от исковите претенции. Ответникът има право на разноски съобразно материалния интерес, определен върху целия размер на исковите претенции от 190 400 лева. С отхвърлянето на

частичния иск, ответникът получава защита и за останалата непредявената част от вземането в размер на още 160 400 лева, тъй като ще се формира сила на пресъдено нещо. Ето защо, при така установения материален интерес от 190 400 лева, заплатеното адвокатско възнаграждение от по 2 856 лева без ДДС за всяка една от исковите претенции не е прекомерно. Размерът на заплатеното адв. възнаграждение на ответника за първата инстанция е идентичен с размера на адв. възнаграждение на ответника и за въззивното производство. Искането на въззиваемия за разноски е основателно и следва да му се присъдят 6 854,40 лева.

Предвид гореизложеното, обжалваното решение е законосъобразно и правилно по главния иск и следва да се потвърди от въззивния съд, с препращане в останалата част към мотивите на първоинстанционния съд, на основание чл. 272 ГПК.

Решението на СГС е недопустимо по евентуалния иск и следва да се обезсили в тази част и производството по този иск да се прекрати.

Мотивиран така, Софийският апелативен

РЕШИ:

ОБЕЗСИЛВА решение № 260159 от 12.04.2023г., по т.д. № 418/2020г., по описа на СГС, в частта, с която е отхвърлен евентуалния иск на „Даесеф“ АД, ЕИК 131022476 срещу „Обединена млечна компания“ АД, ЕИК 121673766 за сумата от 30 000 лв. – част от пълния претендиран размер от 190 400 лв., представляваща обезщетение за причинени имуществени вреди в резултат на недобросъвестното поведение на ответника при въвеждане на ищеца в заблуждение при преговорите между страните за продължаване на договорното им правоотношение в периода 2017/2018г. **И ПРЕКРАТЯВА ПРОИЗВОДСТВОТО В ТАЗИ ЧАСТ.**

ПОТВЪРЖДАВА решение № 260159 от 12.04.2023г., по т.д. № 418/2020г., по описа на СГС, в частта, с която е отхвърлен иска на „Даесеф“ АД, ЕИК 131022476 срещу „Обединена млечна компания“ АД, ЕИК 121673766 за сумата от 30 000 лв. – част от пълния претендиран размер от 190 400 лв., представляваща обезщетение в размер на пропуснатите ползи от непоръчани в пакет кофички за кисело мляко и алуминиеви капачки за периода от 01.03.2017г. до 10.02.2018г., изразяващи се в разликата между покупната и продажната стойност на нереализираните количества продукти от 3 500 000 броя месечно по цени съгласно Договор № ДС-03/10.02.2015г. и предоговорени с търговско предложение от 20.09.2016г.

ОСЪЖДА „Даесеф“ АД, ЕИК 131022476 да заплати на „Обединена млечна компания“ АД, ЕИК 121673766 сумата от 6 854,40/шест хиляди осемстотин петдесет и четири и 40 стотинки/ лева, представляваща разноски за въззивното производство.

Решението подлежи на обжалване пред ВКС в едномесечен срок от връчването му на страните, при условията на чл. 280, ал. 1 и ал. 2 от ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____